Ч. 187 (11.155). Львів, середа 24. серпня 1927. Рocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 143.322. Адреса для телеграм: „Діло", Львів. Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 6·50 зол. За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Відсутні.

Львів, 23. серпня 1927.

Національна стихія, розливаючись все ширше і поглиблюючись в масах, не поминає й церкви, організаційної установи наскрізь консервативного характеру, що еволюціонує дуже поволі. Там, де заскорузлість форм церковної організації зупиняє її розвиток по лінії вимог і духа часу, еволюційний рух заступає революційний зрив або доходить до здвигнення самої організації. Прикладом революційного процесу у нас може бути відродження і розріст української автокефальної церкви на Великій Україні, а зразком звихнення церковного руху під теперішню пору — т. зв. римо-католицька церква східно-славянського обряду в межах Польщі.

Революція розбила кайдани, що сковували церкву на В. Україні. Російське консервативне православя, один з важливих чинників російського імперіялізму, стало фронтом проти стихійного українського національного руху. Всі спроби мирним шляхом довести до еволюції церковного життя і церковної організації по лінії вимог і потреб української нації — покінчилися невдачею. Тоді революційний зрив поховав на Великій Україні стару російську церкву і серед найбільш несприятливих умов привернув церковній організації на Вел. Україні її національний характер. В огні розпаленого національного почування розтопилося російське денаціоналізаційне православя. З полуміні горячого національного почування виросла очищена українська автокефальна церква, духовий захист і фортеця українського народу.

Віддам старої російської денаціоналізаційної церкви зберігся під опікунчими крилами польської реакції. „Папи" православної церкви в Польщі, Гломбінські і Ґрабські, дбайливо зберігали денаціоналізаційний характер тієї орґанізації, бо вона була їх союзником в акції винародовлювання українського і білоруського народу. Також російські чинники, спираючись на тому, що північно-західні українські землі були тереном інтензивної діяльности російської чорної сотні, були переконані, що при допомозі старої церковної орґанізації їм повеется втримати цей терен для „русской идеи". Союз двох реакцій, польської і російської, створив важку перепону для церковної еволюції на православній области Західної України.

Та українська національне стихія з одного боку, а намагання російських чинників для збереження „стану посідання" в церковній ділянці з другого — спричинили фермент в православній церкві. До цих двох чинників приєднався ще третій — польський, який підтримує російський денаціоналізаційний курс, а одночасно намагається використати фермент в православній церкві для своїх власних, національно-польських цілей. Висловом польських тенденцій є тзв. римо-католицька церква східно-славянського обряду.

Українське населення невдоволене консисторською політикою православної ерархії, продовженням денаціоналізаційної лінії православної церкви, рабством духовенства і мертвою формалістикою самої церкви, шукає виходу з важкого положення. Проявом і висловом церковно-відродженських змагань українського населення був між іншим червневий Український Церковний Зїзд в Луцьку. Та поруч з тим на північно-західних українських землях відбувається інший процес — **унійний**, який теж є висловом невдоволення політикою православної ерархії і намаганням увільнитися від суприматії російського націоналізму.

Цей останній процес всіми силами стараються використати в свою користь поляки. Тому не допускають на північно-західний український терен українсько-католицького духовенства, противляться всякому звязкові полісько-волинських уніятів з галицьким церковним центром, а одночасно підчиняють унійні громади польському римо-католицтву. Східно-славянський обряд в польських рахунках має — очевидно — тільки переходовий характер, є лише помостом до повного злиття не лише з римо-католицькою церквою, але й польською народністю. Розуміється, Рим постійно йде на руку полякам. Ще 10. грудня 1923 Рим дав дозвіл латинському підляському епископові Пшездзецькому на введення східно-славянського обряду в своїй діецезії. Осінню 1925 р. такі ватиканські дозволи одержали латинські епископи: у Вильні, Пинську, Люблині і Луцьку. Таким чином пропаганда унії в польському одягу розвертається на всій лінії.

І справді, як зазначує **„Українська Нива"**:

„Унія за останні часи надзвичайно поширюється. Деякі уніятські п.-отці в проповідях послугуються українською мовою, а це ще більше вплива є на населення. Не тільки селяни переходять на унію, полишаючи своїх священиків, але й останні тікають від митрополії, бо маємо відомости, що в самій волинській епархії зголосило перехід до унії понад 100 священиків".

Після Почаївського Зїзду, скликаного російськими церковними чинниками, зїзду, що протиставився постановам і вимогам Українського Церковного Зїзду в Луцьку, унійний рух набирає нової сили. До нього починає приєднуватися українська інтелігенція. Але вона вимагає, щоби унія мала **український національний характер**, щоби вона не була викривлювана в польську користь.

Ми є противні творенню віроісповідної шахівниці серед українського населення, але якщо такий рух істнує, то не можна його залишити в польських руках, а треба йому піти на зустріч. Є це обовязок української ерархії й українського духовенства в Галичині. А тимчасом українсько-католицькі чинники в Галичині не проявляють в тій справі більшого зацікавлення: вони залишаються на точці бездіяльности, вони світять майже повною своєю відсутністю у тому руховi, покірно схиляючи голову перед постановами польських епископів й абсолютизмом Риму.

Дивлячись на каригідну бездіяльність галицького українсько-католицького духовенства, його незацікавленість у процесі, що все більші розміри приймає на Волині, з сумом приходиться ставити питання: „А деж та „воююча церква"?

Відповідь на це питання повинні дати наші церковні чинники. Вони повинні здобутися на відвагу і протиставитися захватній політиці польської ерархії, підтримуваної і протеґованої Римом. Галицько-українські церковні кола мусять проявити живе зацікавлення церковними процесами на північно-українських землях та зазначити в них свою діяльну присутність. Бо над відсутніми життя переходить до денного порядку.

Одна з угод.

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 18. серпня 1927.

I.

Учора рано підписано нову торговельну угоду між Францією і Німеччиною. „Це —господарське Льокарно", сказав один з французьких представників, „це отворення нових взаємин між Францією і Німеччиною, і це найкращий спосіб співробітництва коло справжнього мира". Відшибнувши з цієї оцінки частину пересади й захоплення, зрозумілу в устах учасника довгих і важких перемов, щасливого, що вони нарешті покінчилися, і то покінчилися удачею, — все таки навіть скептики не можуть заперечити, що вчорашня угода — що найменше новий крок у праці над ліквідацією французько-німецьких воєнних і післявоєнних напружень. Льокарно, Туарі тай учорашня економічна угода — це етапи на шляху до установлення й закріплення добрих сусідських взаємин між Францією і Німеччиною; великий шмат цього шляху вже перебутий, великий ще жде своєї черги. Підяремні народи Середньої і Східної Европи, на яких французько-німецька ворожнеча відбилася побудуванням і скріплюванням їх історичного ворога, не можуть спускати з очей того, що твориться в области ліквідації ворожнечі між двома великими західними націями. У безмірно складному, непрогдядному рахунку зисків і втрат у книзі нашого політичного буття, кожда нова угода між західними народами майже так само для нашої будуччини важна, як важний для неї кождий новий поступ у внутрішньому будівництві Радянської України, в закріплюванні її становища в Союзі, до котрого вона входить, і в підниманні військової й дипльоматичної ваги того Союза.

II.

Вчорашня угода — компромісова, і наслідком того вона виставлена на критику з обох сторін. Німці не одержали в ній всього, чого вони домагалися в Альзасії і Мароку. Одначе вже ці важні уступки, які Франція зробила Німеччині на точці Марока, кваліфікуються у французьких германофобських газетах як частинна, правда, та таки безсумнівна ревізія деяких постанов Версайського мира. Мир цей довсім і безвиїмково виключав Німеччину, її горожан і торговлю від усяких зносин з Мароком. В переговорах над економічною угодою німці домагалися усунення тієї постанови, тай привернення повної рівноправности Німеччини з іншими державами у зносинах з Мароком. Компроміс став на тому, що німці одержують торговельну свободу в Мароку і що німецькі кораблі могтимуть входити в мароканські пристані; натомісць не признано Німеччині права держати консуляти в Мароку, а німецькі горожани і далі не могтимуть постійно поселюватися в цій країні.

Не одержала Німеччина також права установити свої консуляти в Альзасії, і це зрозуміло сердить німецьких націоналістів. Одначе зі свого боку французькі націоналісти не вгавають пригадувати, що Німеччина досі не заявила — і не збирається заявити — свого *desinteressement* щодо Альзасії подібно, як то зробила Франція у франкфуртському мирі 1871 р., так і Німеччина 1919 р. під силою і протестуючи підписала накинений їй мир з анексією Альзасії, одначе ніколи ні одна ні друга нація не знизилася до нікчемности, безіменної в національно-державній ідеольогії: заявити своє *desinteressement* до землі і людности, яка вважається рідною.

III.

Поза тим господарська угода приносить користи обом сторонам, себто головним галузям витворчости одної і другої держави.

І так по французькому боці користає з угоди передовсім хліборобство, одначе й великі французькі промисли не виходять з голими руками: промисл бавовняний, вовняний, шовковий, кравецький, шевський, металюргічний, миляний, парфумерійний, порцеляновий — всі вони одержують знижку в німецьких митних тарифах.

Зноваж по німецькому боці — великі промисли хемічні, механічні, електричні, шкурні одержують в угоді мінімальну французьку тарифу тай клявзулю нації найкориснійше трактованої.

Угода залежить від приняття обома парляментами.

В. Левицький.

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

ЗАМІТКИ І ВІДГУКИ.

Польські зиски.

Які висновки робить орган „табору Великої Польщі" на маргінесі громадських виборів.

На сторінках польської преси знову проявляється деяке зацікавлення українською „меншістю", тим разом з приводу переведених громадських виборів і їх вислідів. На основі виборчих вислідів у Сх. Галичині „Слово Польске" (в ч. 229 з 20. ц. м.) в статті „Українська меншість" (нібн „українська меншість" в Сх. Галичині!?) намагається „витворити собі картину політичних настроїв руснинської етнічної маси(!) і сили нуртуючих в ній струй"

Перш усього польський шовіністично-реакційний орган зазначує, що значна частина українських радних є безпартійними. Вони є льояльні і до ніякої політики не мішаються. Також „переважна частина" радних, вибраних зі списка УНДО „під впливом гр.-кат. клеру", є політично безбарвна і пасивна. А з того такий висновок, що

„менш-більш половина румунської етнічної маси не є ще опанована українськими партіями, ані здеправована їх агітацією. Цей факт стверджує, що розумна політика уряду, змірюча до трівкого здобуття русинського населення для польської державної ідеї, до удержавлення її і тісного, культурного вязання з нашим народом, мала би виглядки повного успіху і найшла би рупт вдячний і податливий.".

Сили українських політичних партій ось як представляє собі вшехпольський орган:

Перш усього ділить він їх на три групи: 1) пропольську і антирадянську (УХО і УНС), 2) антипольську, але й антирадянську (УНДО і правиця УСРП) і 3) прорадянську й антипольську (Сель-Роб, лівиця УСРП і УПП). УНС (хлібоїди) стоїть на ґрунті угоди з Польщею; УХО є консервативне і помірковане, але саме тому схильне до порозуміння з поляками.

„Антипольську, але й антикомуністичну групу творять все ще найсильніше серед українських партій внаслідок підтримки церкви (?) УНДО і правий відлам УСРП."

В справі УПП підносить вшехпольський орган цікавий куріоз, а саме, що ця партія скупчила в собі „частину гр.-кат. клеру і значну більшість народнього вчительства".

Звідки такі „докладні" дані взяв „словопольський" журналіст? Правдоподібно він переглянув на почті адреси, на які висилається „Раду" і на тій основі прийшов до наведених вгорі висновків. Та сумніваємося, чи висилка „Ради" на якісь адреси покривається з ідеольоґічною приналежністю до УПП. Зрештою, це неважне.

„*Саме тоді* — пише „*Сл. Польске*" — коли суспільно осередні ґрупи, як УНДО і соціялісти-радикали, переходять через сильний внутрішній фермент, внаслідок конечности ясно поставити своє відношення до совітів, а через неясність того відношення тратять на впливах, — то *крайні ґрупи, як „Сель-Роб", так і „Унс"* — завдяки своєму виразному ідейному обличчю: анти- і пропольському, комуністичному і консервативному, *здобувають не лише силием, але й людей, і то* цілими ґрупами — та постійно *ростуть на силах коштом УНДО*. Та еволюція є висідом коньюнктури, яка не дозволяє активному українізмові не бути прорадянським і яка одночасно примушує всі суспільно консервативні й помірковані, антикомуністичні елементи менше або більше виразно відректися національних, непримиримо українських ідеалів".

Як бачимо, то такий оборот справи є незвичайно пригожий для поляків. Польський шовіністично-реакційний табор радіє, що крайні групи (Сель-Роб і УНС) ростуть „коштом УНДО". Така ситуація є дуже сприятлива для польської політики.

„Та ситуація — кінчить вшехпольський орган — створює для політики уряду широке і вдячне поле до ділання, розуміється не тоді, коли вперто будеться змагати до організування „прихильного Польщі" українського народу".

А погляди і тенденції уряду, як про це свідчить заява нового львівського воєводи, вповні покриваються зі становищем львівського органу „табору Великої Польщі" й „організацій народових".

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

Нова управа м. Львова.

Перед змінами у львівському ратуші. — Знехтування представництва українського населення.

Всупереч поголоскам про закинення думки розвязати тимчасову міську раду у Львові, останні вістки вказують, що міська рада таки буде розвязана, а на її місце буде ще в біжучому тижні призначений правительственний комісар з прибічною радою.

Направацький „*Дзеннік Львовскі*" подає вже й склад нової управи м. Львова. Правительственним комісарем має бути призначений *Ян Стшелецький*, начальник господарсько-суспільного виділу в самоврядному департаменті мін. внутр. справ. Першим заступником комісаря в характері правного дорадника має бути призначений перемиський староста *Роман Франковський*. Особа другого заступника ще невирішена, але має ним бути інжинір. Прибічна рада правит. комісаря буде зложена з 36 членів і то самих фахівців. Кваліфікації на це становище такі: чесність характеру і рук, репрезентаційний характер професійних організацій і союзів і фахові кваліфікації. Крім того в тому зборі мають бути — як пише направацький орган — репрезентовані „всі професії, „класи" чи національности громади нашого міста, при чому покладено натиск на виразне представництво *робітничої класи і справедливу, вдоволяючу репрезентацію національних меншостей*".

Як виглядає та справедлива репрезентація національних меншостей — свідчить про те спис намічених членів прибічної ради. Отже на 36 членів має бути 26 поляків, 8 жидів і 2 представників українського населення. На них останніх намічено през. *Володимира Децикевича* і „старорусина" ради, Волод. Куриловича або Михайла Бачинського. „Виразне представництво робітничої класи" у відношенні до українців є пустим звуком. Між наміченими членами прибічної ради не зустрічаємо ані *одного* представника української робітничої класи.

Як бачимо, то всемогучі тепер направяки у відношенні до „національних меншостей" зберігли прийоми своїх попередників — вшехполяків. Представництво українського населення майже зовсім знехтовано.

Радянська Україна

УКРАЇНСЬКІ ДЕЛЕҐАТИ НА МІЖНАРОДНІЙ КООПЕРАТИВНИЙ КОНҐРЕС У ШТОКГОЛЬМІ.

З Харкова виїхала за кордон делеґація української кооперації, щоби взяти участь у міжнародньому кооперативному конгресі в Штокгольмі. В склад делеґації увійшло 13 осіб, серед них голова ВУКС, відповідальний секретар Вукоради, голова Сільського Господаря, голова Українбанку, голова Книгоспілки, старий кооператор Левитський та інші. В складі української делеґації є представники всіх галузей кооперації.

ОРҐАНІЗАЦІЯ ПСИХОНЕВРОЛЬОҐІЧНОГО ІНСТИТУТУ В КИЇВІ.

На останньому засіданні колеґія нар. ком. здоровля розглянула питання про орґанізацію в Києві Психоневрольоґічного Інституту. Зважаючи на велику потребу Правобережної України в науково-лікарських установах для вивчення проблем неврози, психоневроз та алькоголізму, а також для лікування зазначених груп захорувань колеґія нар. ком. здоровля ухвалила заснувати Психоневрольоґічний Інститут уже на початку наступного буджетного року. Клінікою і матеріяльною базою для того Інституту буде 4-а радянська санаторія.

ДРАМАТИЧНИЙ ТЕАТР ІМ. ШЕВЧЕНКА.

По пляну нар. ком. освіти театр Шевченківців буде працювати в наступному сезоні в Дніпропетровську й Запоріжжі. Театр запросив на головного режисера заслуженого режисера республики Каніна і другого режисера Бутоїна, постановщика песи „Ричи, Китай" у Меєрхольда. Акторський склад той, що був раніш. Крім того мають приїхати зі Львова відомі актори Бенцаль і Ванченич. Ведуться переговори з видатними акторами українських руських театрів. У репертуар увійдуть такі нові песи: „Вогонь та сталь" Веніцкова, „Іржа", „Десять днів, що потрясли світом", Маруся з Богуслава", „Дівоня і Корнелія" і дві песи новітньої української драматургії. На постійну роботу до театру запрошено молодого маляра Сацькова. Сезон розпічнеться 1-го жовтня.

ПОДОРОЖ „ДУМКИ".

Дня 15. серпня „Думка" виїхала в 26-у свою подорож. Вона тепер відвідає Черкаси, Дніпропетровське, Дніпрельотан, Запоріжжя, Миколаїв, Херсон, АМСРР, Винницю, Козятин і Житомір.

КОНКУРС НА ПАМЯТНИК ШЕВЧЕНКОВІ.

Народній комісаріят освіти УСРР оголошує конкурс на виготовлення памятника Шевченкові на його могилі біля Канева. Кінцевий речинець конкурсу 20. вересня н. р. Проєкт треба розрахувати на монументальний вигляд памятника. Наркомос призначає три премії на найкращі проєкти одну в розмірі 3.000 карб. і дві по 1000 карб. Оцінку проєктів робитиме спеціяльне жюрі, що його призначить наркомос.

СТИПЕНДІЇ ІМ. АКАД. В. ГНАТЮКА.

Укрнаука ухвалила вшанувати видатні наукові заслуги академика В. Гнатюка, утворивши пять стипендій його імени в педагогічних ВУЗ-ах України. Проєкт розміщення тих стипендій цими днями затвердить колеґія нар. ком. освіти.

Шпильки з редакційного столика.

Редакція часопису менше радіє рукописами добрих співробітників, як фактом, що рукописи, кинені до коша, пишаються як передовиці у ворожім органі.

•

Журналіст, який перемелює січку, може виправдувати себе, що робить це з голоду — фізичного; аматор не може виправдувати себе, що робить це з голоду духового.

•

Чи видрукувати кепську статтю діяча з т. зв. іменем, чи її відкинути? — ось дилема редактора, рівна іншій такій: чи краще придбати для часопису одного обмеженого передплатника, чи втратити десять розумних симпатиків?

•

Справжній журналіст — це той, якого думки розбуджують гомін і в якому гомін розбуджує думки.

•

Журналіст уміє критиковане написати; читач уміє написане критикувати.

БОРИС ПІЛЬНЯК. 2)

Оповідання Непогашеного Місяця.

До сальону ввійшов невисокий, широкоплечий чоловік з добродушним, трошки втомленим обличчям семінариста. Він ішов швидко, а його хода вказувала, що він і кавалерист і цілком світська, зовсім невійськова людина. Три штабовці схопилися перед ним на „позір". Командант зупинився перед ними, руки не подав, лише зробив такий рух, який позволив їм стояти у позиції „спочинь". І так, стоючи перед ними, командант приймав від них звіти: кожний із отсих трьох виступав по черзі вперед, випростовувався і докладав „у довіреному мені" і „служба революції"... Кожному, по скінчив звіт, командарм стискав руку, по черзі, мабуть і не слухаючи звіту. Потім він сів перед єдиною склянкою, а біля нього вirинув кондуктор, щоби з блискучого чайника налити йому чаю. Командарм взяв яйце.

— Що чувати? — спитав просто, неурядовим тоном командарм.

Один із трьох заговорив, оповів новинки й після того спитав од себе:

— Як ваше здоровля, товаришу Ґаврілов?

Обличчя командарма на мить захмарилось і він відповів з нехіттю:

— Ну щож, був на Кавказі, лікувався. Тепер мені краще, — помовчав трохи, — тепер я здоров. — Помовчав. — Скажіть там, щоб не було ніяких святочних прийнять, ніяких почесних варт, взагалі... — Помовчав. — Ви вільні, товариші.

Три штабовці встали, щоби вийти. Командарм не встаючи, подав кожному з них руку і вони без шелесту вийшли з сальону. — Коли ввійшов до сальону командарм, Попов не вклонився йому, — взяв книжку, відвернувся з нею від командарма — й перелистковував листки. Командарм глипнув одним оком на Попова і теж не вклонився йому; зробив міну, наче не зауважив його. Колиж штабовці відійшли, командарм, не вітаючися, гейби вони вчора вечером бачилися, спитав Попова:

— Хочеш чаю, Альоша, чи вина?

Але Попов не встиг відповісти, бо виступив наперед звязковий та зголосив послушно „товаришові командармові, що знято з плятформи автомобіль, що надійшла до канцелярії почта, — один лист із дому число один, — привіз його секретар, — довірочний лист, і що приготовлено у штабі помешкання та що прийшла стирта телеграм і листів з привітами. — Командарм відступив звязкового, сказавши йому, що залишається жити у ваґоні. Кондуктор не чекаючи відповіди Попова, поставив на стіл склянку на чай і чарку на вино. Попов виліз із свого кута і присівся до командарма.

— Як твоє здоровля, Ніколаша? — спитав Попов, турботливо, так, як питає брат брата.

— Моє здоровля, як має бути, зовсім по правилося, — я здоров; але всетаки можливо, що прийдеться тобі стояти при моїй труні на почесній варті, — відповів Ґаврілов напів жартівливо, напів поважно: в усякому разі — це був невеселий жарт.

Ці два, Попов і Ґаврілов, були звязані давньою приязню, спільною підпольною роботою, спільною працею на фабриці, ген давно колись, замолоду, коли вони починали жити як орехово-зуївські ткачі; потім була спільна — богородська — тюрма, і дальше — істрування професійного революціонера: заслання, втеча, еміґрація, Париж, Відень, Шікаґо; а потім бурі чотирнайцятого року, Бріндізі, Сальоніки, Румунія, Київ, Москва і Петербург, а потім хуртовина сімнацятого року, Смольний, жовтень, грохіт гармат над московським Кремлем і — один із них начальником штабу червоної ґвардії у Ростові над Доном, а другий — провідником пролетарської шляхти в Тулі, як зажартував собі раз Риков. Потім для одного війни, побіди, командування над гарматами, людьми й смертю, а для другого ґубкоми й виконкоми, ВСНХ*), конференції, збори і реферати. Для обох усе, ціле життя, усі думки — на славу наймогутнішій у світі революції, найвеличавішій у світі правді і справедливости. Але завжди один одному — Ніколаша, один одному Олексій, Альошка, назавжди вони собі товариші-ткачі, без посад і почестей.

— Ти розкажи мені, Ніколаша, як з твоїм здоровлям? — спитав Попов.

— Бачиш, у мене був, а може ще є веред шлунка. Ну щож, болі, крівалі блювоти, тяжка печія, — так страшна гидь, — командарм говорив нахилившися до Олексія. Посилали мене на Кавказ, лікувати, болі минули і вернув я до праці; попрацював я пів року і знову нудоти і болі і знову поїхав на Крим. Тепер знову болі минули, я навіть на спробу, випив пляшку вина... — Командарм перервав сам собі: Альоша, може вина хочеш, ось-де під лавкою, я привіз тобі скриночку, відкоркуй!

Попов сидів, сперши голову на долоню, і відповів:

— Ні, я зранку не пю. Кажи далі.

— Ну щож, моє здоровля цілком в порядку. — Командарм помовчав. — Скажи, Альошка, чого мене покликали сюди, не знаєш?

— Не знаю.

— Прийшов лист: виїхати навпростець з Кавказу, — навіть до жінки не заїзджав. — Командарм помовчав. — Чорт його знає, не можу догадатися, у чому річ, в армії все в порядку, ані звадів нема, нічого.

(Продовження буде!)

*) „Всеросcійский Совет Народного Хозяйства"

•

Найскромніші співробітники — це ті, яких можна вмінити в статті все, коли потім відписали їх іменем; вони приймають від редакції думки в заміну за своє імя.

•

Журналіст ріжниться від нежурналіста одним моментом: коли перо торкнеться паперу, один находить найкращі свої думки, другий їх тратить.

Мих. Рудницький

Останні вісти.

УРЯДОВИЙ КОМІСАР І ПРИБІЧНА РАДА.

Варшава, 22. серпня 1927.

В найближчім часі не передбачується виборів до львівської м. ради. Тому, що з правних причин годі хвилево змінити курієльну систему, яка обовязує у Львові і решті Галичини, уряд постановив іменувати прибічну раду з уряд. комісарем без розписання нових виборів.

Львів, 23. серпня 1927.

Акт розвязуючий Тимч. Міську Раду у Львові доручено вчора Тимч. Самоврядному Виділові.

БЮДЖЕТОВА СЕСІЯ.

Варшава, 22. серпня 1927.

Досі не вплинуло до канцелярії президента внесення соймових клюбів про скликання надзв. сесії. Уряд скличе з власної ініціятиви зв. бюджетову сесію в половині вересня. В цій справі віцепрем. Бартель матиме нараду у Друскеніках з прем. Пілсудським, від якого рішення залежить оконечний речинець сойм. сесії.

УНЕВАЖНЕННЯ ВИБОРІВ.

Луцьк, 22. серпня 1927.

Адміністраційні власти уневажнили вибори до м. ради Рожища (пов. Луцьк). Після Володимира Вол. і Корця, це вже третє з черги уневажнення виборів.

ВИБУХ НА ЛЬВІВСЬКІМ ЗАЛ. ДВІРЦІ.

Львів, 23 серпня 1927.

Вчора в год. 21.45 на головному двірці виїхала льора шибованого поїзду. На льорі були скрині і бочки. Огонь зльокалізовано. Урядовець руху Аксельрад хотів усунути з льори чотири скрині фляшок із сірчаним квасом. Як лише взяв першу фляшку у руки, вона вибухла з страшним гуком і попарила присутніх. Найтяжче попарений сам Аксельрад і зворотничий Каспрович, а лекше палячі Шудло і Хліпальський. Причиною вибуху огню, як кажуть, була покинена якимсь вояком недокурена папіроска.

САККО І ВАНЗЕТТІ.

Льондон, 22. серпня 1927.

З Ню Йорку повідомляють: Судця Брандайс із найв. суду Зл. Держав відкинув просьбу оборони Сакко і Ванзетті про нове відложення виконання екзекуції на обох засуджених.

Із Бостону повідомляють, що опівночі губернатор Фулер постановить відложити речинець екзекуції, але на це є мала надія.

Губернатор бостонської вязниці заявив, що до екзекуції вже все приготовлено. Кат, що приїхав нині рано, має справдити електр. апарати. Людей, що мають бути свідками екзекуції, вже повідомлено. Перший з засуджених мав би згинути 3 хвилі по півночі. Крім лікаря, що асистуватиме з уряду одиноким нив. свідком екзекуції буде представник „Есошейтед Прес" і Райтерового Бюра.

ВИБУХ БОМБИ В ФАБРИЦІ ФОРДА.

Льондон, 22. серпня 1927.

У варстатах Форда в Кордобі (Аргентина) вибухла бомба. Мури будинку завалилися, сусідні доми вчасти ушкоджені. Робітники, що працювали у варстатах, ратувалися втечею. Догадуються, що бомбу підложили прихильники Сакко і Ванзетті.

Біржа.

Гроші.

Американський доляр 8·90·50 при спокійній тенденції. Банк Польський платив за доляр в готівці 8·88, за Ню Йорк 8·91, англійський фунт 43·37, швайцарські франки 172·05, голяндські гульдени 357·60, чеські корони 26·45, австрійські шілінґи 125·69, німецькі марки 212·00.

НОВИНКИ.

— Почтові складанки розсилаємо з нинішним числом, та просимо П. Т. передплатників негайно відновляти передплату, щоби не було перерви у висилці часопису. Передплату належить присилати прямо до Адміністрації, яка на місяць вересень 1927 р. виносить 4·50 золотих.

Вп. Передплатників, які не вважаючи на вислану їм листовну пригадку не заплатили досі залеглої передплати, прохаємо ласкаво негайно її вирівняти, інакше з днем 5. вересня будемо приневолені припинити дальшу висилку часопису вже без окремих повідомлень.

— **Діти до гімназії!** До держ. української гімназії в Перемишлі, з огляду на вільні місця, будуть приняті до І. кляси ученики також при кінці ферій. Ученики, які здали вступний іспит до І. кл. в іншій держ. гімназії, будуть приняті, якщо предложать посвідку зложення іспиту. Маючи на увазі це, що в Перемишлі ученики можуть найти дешевше приміщення і належну опіку в бурсах, є вказаним, щоб родичі якнайчисленніше записували свої діти головно до І. кляси згаданої гімназії. Принятим може бути кожний ученик без огляду на те, з якого повіту походить. — Старшина Кружка „Р. Ш.".

— **Українська мова в гімназіях на Волині.** Управа волинської шкільної округи в Рівнім видала розпорядок на підставі обіжника м-ства освіти, що на всій території воєвідства заводить навчання української мови в державних польських гімназіях. В р. 1927/8 почнеться це обовязкове навчання в перших трьох клясах тричі тижнево, згодом щороку в одній вищій клясі.

— **Для умових працьовників безробітних.** Державний уряд посередництва праці видав обширний обіжник, згідно з постановами м-ства праці, щодо умовин, в яких безробітні умові працьовники мають право користати з допомог.

— **Львівська хроніка.** Пробувала отруїтись сільним квасом Михалина Пельц. — Громада нічних небесних птах напала в центрі міста на поліційного урядовця, який хотів арештувати одну нічну нетлю і сильно його побила. Поліція арештувала крім нього ще кількох молодців з темпераментом за бучі по ресторанах. — Торговельний посередник Казимир Ґавлік пробував підписати когось іншого на векслі на 2.000 зол. і за таку ціну піде до холодної. — Злодії відвідують на далі ріжні хати: на вул. Здорове 12., на Личаківській 3., на Піярів 38., на Жовківській ч. 34.

— **Меценат-лев сусід кіна „Лев".** Послухайте сюжету до такої правдивої фільми, яку відограв у Львові бувший достойник на становищі урядового комісаря „Народнього Дому". Подаємо його на відповідальність „Ґазети Поранної". Господин Лев Ч., людина у поважнім віці, вичитує у краківській газеті оголошення: „Вийду замуж за богатого, який допоможе мені придбати становище в фільмі. Я — молода 16-літня дівчина, гарна, інтеліґентна". Бувший сальоновий лев зголошується. Дає свою адресу: готель Жоржа. Кандидатка на фільмову „діву" кидає родинний дім і летить назустріч щастю. Меценат від мистецтва наймає кімнату поруч кімнати дівчини в готелі і пробує перевірити її талант. Але дівчина хоче починати карієру від шлюбу. Старший добродій і не гадає рискувати. Приїзжає мама дівчини. Дівчина щиро пояснює, що готова для мистецтва ввійти до подружої печери старого льва. Та лев заявляє, що крім допомоги дівчині... 40 золотими на поворот до хати інших намірів не мав. Дівчина вертається до хати. Пан бувший урядовий комісар мабуть читає нові матримоніяльні оголошення. І такий сальоновий лев марнував свій талант у „Народнім Домі" у найближчім сусідстві кіна „Лев"!

— **Катастрофи.** У Воскресинцях, біля Коломиї, згоріло збіжа на 30.000 зол. У Трійцях біля Заболотова теж хтось підпалив стирти збіжа. — Ткальня у Хемніц згоріла; 600 робітників без праці. — У півн. Італії великі бурі що спричинили шкоди в домах і на полях. — Дощі підмили сімпльонський тунель; поїзди два дні не йшли. — У Забайкаллі та у Вірменії гуляє тайфун; місто Сеастет під водою; гать на Імані зірвана. Більша половина повіту Шмакова залита. Тайфун іде на півн.-захід від Амура із швидкістю 15 кільометрів.

— **Людоїд чи морський вуж.** У польській пресі появились сензаційні інформації про смерть у Варшаві, чи в її околиці, якогось 93-літнього старця Домиченка, що залишив по собі неабияку сензацію для вакаційних читачів. А саме: виявилось, що цей старець-поляк засланий 60 літ тому на Сибір відчинив там ресторан і все життя провів у ньому годуючи своїх клієнтів і себе... людським мясом. У його дьоху найшли більш як 70 кістяків і 6 бочок з насоленим людським мясом. Догадуються, що Домиченко давав своїм жертвам горілку до якої доливав отруту, а потім їх затягав у дьох, де вбивав, солив і зїдав. Краківський „Час" у довшій нотиці заявляє, що цю вістку придумала берлінська польськожерна преса як „морського вужа" на огірковий сезон.

— **Що відкрили нового.** Професор астрономії в Шікаго відкрив чотири нові зорі, 250 разів більші як сонце; можна їх бачити далекоглядами нової конструкції. — Анґл. професори Люмсден і Стефен винайшли новий середник проти рака, випробований досі на ріжних звірятах. Анґлійський уряд дозволив лічити цим середником недужих у шпиталях.

— **Продана жінка.** Англійське судівництво має вирішити нелегку справу: якийсь шукач золота в Ліхтенбурзі (Капляндія) загнавшись у нужду при розкопках продав свою жінку приятелеві за її згодою. Дістав за неї вантажне авто і 10 фунтів. (У дуже культурних країнах купують нині авто жінці, а менше культурних — продають жінку за авто). Все лихо в тому, що продана жінка за якийсь час утікла від купця і вернулась до мужа. Тоді купець поставив справу по торговельному, як і перше муж: домагався звороту авта і 10 фунт. На це муж не згодився. Або тому, що не був вдоволений поворотом жінки або тому, що покликувався на приклад продаваної живої тварини нпр. псів, за яких утечу купець не бере ґарантії. Англійці ломлять собі голову: чи засудити всю цю торговельну спілку?

— **Міжнародній зїзд учених.** Ленінградська Академія Наук приготовляє проект міжнародного конґресу вчених в 10-ліття жовтневої революції. Мета конґресу — виміна науковими даними і ознайомлення чужинців з науковими довершеннями за час правління радянської влади.

— **Розкопки в Херсонесі.** У Херсонесі найшли стіну від старовинної твердині, вибудованої 2.400 літ тому. Стіна прегарно збережена, є рідким памятником старогрецької архітектури.

— **Наукова перевірка Старого Завіту.** Американські вчені почали від довшого часу археольогічні досліди для перевірки фактів про які згадує Старий Завіт. Ствердили, що старе филистинське місто Бетсан, нині Бейсан, лежить на півдні від озера Ґенезарет, у нинішнім центрі кольонізації сіоністів. Університет у Філядельфії відкрив обі филистинські святині і чотири канаанські, з яких дві збудував ще Рамзес II. (1300—1230 перед Хр.). Єгиптяни віддавали там честь Ваалові. Святині знищено приблизно в 1000 р. за Давида і на їх румовищах побудовано нові. Цікавим є те, що розкопки потверджують кретенський вплив на святині Рамзеса. Американські археольоги є тої гадки, що факти подані в Старім Завіті можуть бути підставою нових дослідів.

— **Монастирська траґедія.** Мадритський дописувач до „Дейлі Мейль" повідомляє про інцідент, який цензура не допустила на сторінки еспанської преси. В однім монастирі в Мадриті 12-літня учениця побачила сцену, про яку казали їй замовчати перед усіма, під загрозою суворої кари. Дівчинка не видержала і виявила тайну родичам. Управа монастиря дізналась про це і зачинила її у келії на кілька днів. Батько, прийшовши до монастиря, почув, що її доньки там нема. Він пішов на поліцію, яка зробила ревізію і найшла дитину. Тоді батько скажений добув револьвер і застрілив 5 черниць і дві ранив.

— **Літературний куток.** Недавно подавали ми новинку, що одна американська видавнича фірма приготовляє „Повість двайцяти", себ-то повість, з якої кожну главу напише інший автор, а разом буде їх 20. Є це примітивно скопійована ідея берлінської фірми Ріхтера з 1909 р., що видала „Роман дванацяти" (Герман Бар, Отто Ю. Бірбавм, Отто Ернст, Герберт Евленбурґ, Г. Г. Еверс, Ґустав Фальке, Г. Гіршфельд, Ф. Голендер, Г. Майрінк, Ґабріеле Райтер, Ольга Вольбрік і Ернст Вольцоґен). Тепер ту саму ідею копіює 10 італійських письменників, заповідаючи спільну повість під сензаційним заголовком „Цар не вмер!" Є між ними такі славні імена як Марінетті, Бельтрамелі, Мартіні та Де Стефані, тому не диво, що публика жде на цю сензацію із роззявленим ротом, чуючи, що повість змалює „траґічну долю останнього царя". Веселого збитка зробив цій нареслужній спілці італійський гуморист Ахіле Кампаніле, який видрукував в однім журналі виривки із заповідженої повісти, наслідуючи стиль поодиноких „кооперативних" письменників. Штука вдалась настільки, що ці письменники почали прилюдно протестувати проти жартів на тему їх „поважної" праці, яка має в повісти „звеличати людину та ідею".

— **Ріжні рекорди.** У Симферополі засудили комуніста Нетужілова, завідуючого урядовими виноградниками, на 2 роки за те, що звів 127 дівчат-робітниць. — На фабриках в Дніпропетровську „ім. тов. Леніна" і „ім. тов. Петровського" було минулого року 20.000 нещасних випадків на 20.000 робітників. — Франц. поручник маринарки Патріс побив рекорд лету висоти на гидроплані з вантажем: 4.500 м. — Бельгійський маляр Бірнбавм у місті Велькенредт граючи у білярд зробив одну чергу 5117 карамболів і цим установив новий світовий рекорд. — Одного з інспекторів паризької поліції обікрали підчас його погоні... за злодіями. — За 6 місяців цього року американський експорт дійшов до 2.709,985.000 дол., а імпорт 2 міліярди 450,156.000 дол. За цей час ввезли в Злуч. Держави золота на 171,745.000 дол. — У Празі арештували 25-літнього робітника Елясінського зпід Ченстохови, який їздив по Европі під ваґоном, у схованці між осями. — Льорд Ротермір одержав з Будапешту 20 грубих томів... з підписами міліона мадярів вдячних льордові за виступ проти тріянонського договору.

— **Світова всячина.** Конґрес охорони жидівських меншостей у Цюріху домагається опіки Ліґи Націй над жидами у Сх. Европі. — У Льокарно радила міжнародня конференція про питання народньої освіти. — У східній Македонії грецькі війська мусіли здушити бунт одної дивізії. — Франц. корабель „Коста", що їхав з Ґалацу переїхав до Одеси під радянським прапором; залога складена з російських жовнірів вирізала франц. офіцирів. — Найвищий трибунал білоруської рад. республики засудив 5 митарів з Минська на смерть, а трьох на вязницю. — У Сальцбурґу почався міжнародній конґрес театральних і музичних критиків. — Півд. Ютляндія вислала до данського короля делеґацію з проханням завести там парляментарний лад; король відмовив. — По вістках із Шангаю ген. Чанґ-Кей-Шек рішив перенестись до Злуч. Держав. — Відчинено кабель між Еспанією і Півд. Америкою. — В Інвернесс (Нов. Шотляндія) найшли золотий пісок. — В Італії рішають питання, чи не скасувати суди присяжних. — У Будапешті арештували більш 300 осіб, „які не могли доказати своєї мадярської національности". — У Глязґов, підчас наймання робітників на корабель, побились неґри з арабами; 13 ранених.

Дописи.

ВІБРКА. (*Повітове кооперативне свято*). Рік-річно святкує Бобреччина кооперативні свята, одначе цього року в дні 7. серпня відбулося кооперативне свято дуже величаво і маніфестаційно. А було це перше цьогорічне кооперативне свято в краю. Повище свято влаштував ПСК. з метою пропаґанди кооперативної ідеї і в ціли придбання фондів на будову Кооперативного Дому в Бібрці, а вкінці для задемонстрування своєї кооперативної орґанізації в повіті. Повищу ціль уповні осягнено. Свято розпочалось Богослуженням у парохіяльній церкві звідки в год. 12 в пол. рушила процесія на площу ПСК. Тут о. декан Бартків в асисті численного духовенства довершив посвячення площі, яку недавно набув Союз у догіднім місці під будову Кооперативного Дому. Після посвячення площі відкрив свято промовою дир. М. Шахнович, почім музика з Романова відіграла „Боже великий". Відтак виголосили привіти: дир. Герасимович від ЦС. і РСУК., радн. Будзиновський від Гол. Т-ва „Просвіта", дир. Милевич від Т-ва „Сільський Господар" у Львові, Я. Сахно від „Сокола-Батька", інж. Скоропада від Маслосоюзу у Львові, дир. С. Кузик від ПСК. в Рогатині, делеґат від кооператив Перемишлянщини і вкінці п. Придала від „Лугів" у повіті. Всі привіти зробили на учасників велике вражіння та піднесли й скріпили їх духом. З площі рушив похід, зложений з понад 6.000 учасників при звуках музики і з таблицями кооператив та кооперативними клічами улицями через Ринок до Повіт. Т-ва Кредитового. Похід випав дуже імпозантно, хоч поліція строго заборонила „Лугам" і „Соколам" брати в нім участь зорганізовано. Підчеркнути треба велике заінтересування населення повищим святом, бо на нього прибули навіть з громад малосвідомих; були також численні відділи руханкових товариств та по козацьки одягнені бандерії в кількости понад 300 коней. На площі Тов. Кредитового, удекорованій тріюмфальними брамами і кооперативними клічами, відбулася в полудне кооперативна академія. Академію відкрив промовою голова надз. ради о. радн. Бобовник, відтак слідували реферати д-ра Коберського „Про значіння кооперації для нас" і дир. Шахновича „Огляд кооперативного руху в Бобреччині", крім сего виголошено дві декламації „Каменярі" і „До товаришів" Франка, а хори з Підгородища і Бібрки відспівали три пісні. Після академії відбувся на площі Нар. Дому (також недавно набутій) великий фестин при здвизі понад 2000 учасників. У програму фестину входили масові вправи Лугів і Соколів, національні танці, кооперативні картини і т. д. Особливо вирізнялася фантова льотерія з фантами, якими торгував сільсько-господарський Союз, а також і з кооперативними виданнями знаряддями і з кооперативними видами. Диване, бо просто вороже становище заняло староство до нашого кооперативного свята. Диване тому, що староста Хмелевський виразно прирік і то двічи делеґатам Союзу, що дозволяє на кооперативне свято без зміни або обмежень у програмі. А сталось інакше, бо в його неприсутности заступник п. Білінський виразно заборонив похід руханкових товариств і бандерію, а навіть скреслив були вправи руховиків на фестині і щойно із рішучу поставу дирекції Союзу дозволив

на похід, але тільки представників кооператив. Дивна політика: шеф староства дозволяє, а його заступник забороняє... Рівнож дивне було зарядження цього комісара, бо на наше свято стягнув з цілого повіту поліцію та обсадив цілими відділами вулиці, наказуючи поліцаям не пускати на свято відділи руховиків, бандерії та поодинокі особи з національними відзнаками. Наслідком повищої заборони і ворожої постави поліції всі відділи бандерії і Лугів та багато селян в загальній кількости понад 2000 осіб повернули зпід замісі Біборки огірчені назад до громад. А всеж таки сам похід і ціле свято заімпонувало всім своєю величавістю і численністю. Всі учасники його були сильно підбадьорені і вдоволені, а багнети поліції на кооперативному святі освідомили більше селян, як десятки промов найкращих агітаторів.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Памятаймо: Рідна Школа — це народня фортеця, це певний захист в добі лихоліття!

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Зі спорту.

УКРАЇНА — ЗОРЯ 7 : 1 (3 : 1).

Змагання виграла „Україна" зовсім заслужено. Але слід признати, що відновлена дружина „Зорі" держалася добре до самого кінця, хоч про перемогу над таким сильним противником, як „Україна" не могла очевидно й думати. Тільки більше таких змагань зі своїми і сусідськими дружинами, а наша реміснича одинадцятка зможе вибитися на одно з передових місць між українськими дружинами! Суддював п. Е. Жарський. Видців понад 100.

ЛЕГКОАТЛЕТИЧНІ ЗМАГАННЯ.

В днях 17. і 18. вересня н. р. відбудуться *міжклюбові легкоатлетичні змагання* з такою програмою:

а) Індивідуальні змагання: біги: на 100, 400, 800, 1500, 5000 м., біг з плітками на 110 м.; гінці: на 400 м. (4×100), на 1000 м. (100×200×300×400); скоки: в гору з розбігом, в далечінь з розбігом, скок з жердкою, трискок; мети: кулею, диском і ратищем; змагання в пятизмагу за *мандрівну нагороду Української Кооперативної Організації*: скок в далечінь з розбігом, мет ратищем, біг на 200 м., мет диском, біг на 1500 м.

б) Дружинові змагання: 1) змагання в олімпійських гінцях на 1500 м. (100×200×400×800) за *мандрівну нагороду „Нового Часу"*; 2) змагання в дружиновому бігу на 3000 м. за мандрівну нагороду „Червоної Калини"; 3) змагання в дружиновому десятизмагу за *мандрівну нагороду Української Кооперативної Організації*.

Зголошення приймає секретаріят Спорт. Т-ва „Україна" на руки п. Е. Жарського, Львів, вул. Декерта ч. 24. І. п. до дня 10. вересня н. р. включно. Пізніші зголошення не будуть братися під увагу. Точні інформації і реґуляміни дотично повищих змагань висилає рівночасно Секретаріят У. С. Союзу. Клюби, які найдальше до дня 28. н. м. не одержалиб дотичних інформацій і реґуляміни, повинні негайно звернутися на адресу п. Е. Жарського, який рівночасно уділює всяких додаткових пояснень.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Ямній. Засвідчім ділом зрозуміння важної культурної праці і виявім свою вдячність українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвалє ч. 7., Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1141.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

На українську культурну станицю.

На Народній Дім у Холмі

Зложили далі: 83) О. Бурачинський (Хойниці) — 10 зол. і кличе: Анатоля Лепкого в Старогарді, Петра Глібчука, Мілька і д-ра Русина (всіх у Тчеві); 84) д-р Полянський (Володимир Вол.) — 25 зол. і кличе всіх Полянських на довільну квоту; 85) Василь [illegible]ежанський (Самбір) — 5 зол. і кличе: Ів. Туркевича, Н. Корчака, д-ра Гуркевича і д-ра Галущинського (всіх у Самборі); 86) Марія Твердохліб (Похівка) — 5 зол. і кличе: Евгенію Когутову (Богородчани), інж. Івана Остапюка (Радча), Муху Кульчицьку (Перемишль) і Корнила Полюка (Богородчани); 87) Орест Козловський (Рогатин) — 5 зол. і кличе: Вол. Климка з Камінки Лісної, Миколу Рочаха з Чесник, Івана Рибчука з Самбора; 88) о. А. Філевич (Лучиці) — 5 зол.; 89) о. Теодор Мурович (Серwiри) — 5 зол. і кличе всіх оо. конденанальних і надрадника Стеблецького Ст.; 90) Н. Н. (Стрий) — 2 зол. і кличе Устіяновича (Стрий); 91) д-р Роман Слюзар (Микулинці) — 5 зол. і кличе: о. Корнила Куницького (Шумляни), о. Павла Олійника (Хмелиска), о. Миколу Бріля (Івачів Гор.) і о. Костя Весну (Доганівка).

Нові книжки і видання.

Д-р мед. Е. Лукасевич: Анатомічний словник (матеріяли). Львів 1927. Накл. Наук. Тов. ім. Шевченка, ст. 48+70.

ЗАПИСКИ НАУК. ТОВ. ІМ. ШЕВЧЕНКА. Праці фільольогічної секції т. XLVI. Зміст: Я. Гординський: „Милость Божія" драма з 1728 р. А. Андрохович: Львівське „*Studium Ruthenum*". М. Возняк: Знадібки до української великодньої драми. Із збірника Кондрацького кінця XVII в. Л. Білецький: „Марьяна Черниця". П. Богацький: *Ucrainica* з журналу „*Casopis Českeho Museum*". М. Возняк: *Miscellanea*.

Revue internationale des institutions économiques et sociales. Juin 1927.

Promethée. Organe de défense nationale des peuples du Caucase, de l'Ukraine et du Turkestan. Зміст (по франц.): Російська проблема. Кардаш: Туреччина та Україна. Українська молодь і убивство Петлюри. Базбак: Большевизм і кемалізм. Азері: Знищення родинного життя. Х. Ростан: Епізоди з кавказької війни. И. Б.: Комуністи-чужинці в центральній Азії. Четтеці: У країні королевої Тамари. Г. Г.: Політичний процес: убивство п. Веспагелі.

Оповістки.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:

Маріямполь:
24. VIII. „Циганка Аза".

Устє-Зелене:
25. VIII. „Запорожець за Дунаєм".
26. VIII. „Вихрест".
27. VIII. „Ой не ходи Грицю".
28. VIII. „Циганка Аза".
29. VIII. „День і ніч".

Монастириська:
30. VIII. „Ой не ходи Грицю".
31. VIII. „Дні нашого життя".
1. IX. „Іспанська муха".
2. IX. „Царевич".
3. IX. „День і ніч".
4. IX. „Утоплена".

Бучач:
5. IX. „Ой не ходи Грицю".
6. IX. „Царевич". 170 16—?

Доповнюючі вписи до всіх кляс від 1-ої до 8-ої *всенародньої дівочої школи ім. Шевченка при вул. Мохнацького 12* вже розпочалися і відбуваються щодня від 10—1-ої години рано і від 3—6-ої пополудні. — Громадяне і громадянки! вписуйте свої доні до цеї одинокої висшої дівочої школи на Стрийську дільницю і найблизші сусідні. Тільки рідна школа виховає нам свідоме українське жіноцтво. 272 2—3

Прив. українська гімназія з правом прилюдности на рік 1927/28 в Чорткові. Повідомляється, що вступні іспити до приготовної і І. кляси відбудуться 31. серпня. Іспити до кляс від II—VI. відбудуться 29. і 30. серпня. — *Управа.* 264 2—3

Не забудьте прийти в четвер, дня 25. н. р. о год. 7·30 вечером до Товариства „Зоря" вул. Вірменська 25 на сходини в справі українсько промислової школи. 1—2

Вписи до Торговельної Школи Т-ва „Просвіта" у Львові, вул. Корняктів відбудуться 30. і 31. серпня, а наука почнеться 1. вересня 1927. — *Управа.*

До студентства Равщини! В неділю дня 28. серпня н. р. в год. 11-тій передполуднем відбудеться в Раві Руській в „Народнім Домі" товариські сходини для обговорення справи повітової організації студентства і збіркової акції в часі цьогорічного місяця українського студента. Проситься всіх студентів обовязково прибути.

Однорічний курс крою, шиття білля і артистичних робіт уряджує Стефанія Шмігельська. Початок курсу 15 вересня н. р. Зголошення і близші пояснення: вул. Набеляка 11. II. пов. 285 1—6

Дрібні оголошення.

5·50 ЗОЛ. коштує одна ложка, вилки ніж і ложечка до кави з хінського срібла у Мандля, Коперника 14. 1773 15—?

ДВОХ учеників, учениці прийму на станцію. Фортепян дома, вул. Хшановских ч. 12, II. п. 273 2—2

АДМІНІСТРАТОРА опитного й меткого для 2-тижневика глядимо від 1. вересня н. р. Голоситися прохаємо до Адмін. „Діла". 270 2—3

СТАНЦІЯ для учениць близько гімназії. Евентуальна поміч в науці, фортепян. Зофії 20 І. пов. 271 2—2

ВСІЛЯКІ РОБОТИ ГОДИННИКАРСЬКО-ЮВІЛЕРСЬКІ також переробки найдбайливіше виконує, найстарша в краю фірма **Ю. Домбровський** насл. **Ю. Домбровський — Л. Розважевський** Львів, Академічна 2., (Готель Жоржа). Замовлення з провінції полагоджуємо негайно. 110 б) 6-?

ДО ЗАМІНИ посада судді в повітовім місті на Покуттю, гімназія і залізниця в місци, до Адм. „Діла" „Суддя". 253 3—3

НОВИЙ КУРС АНГЛІЙСЬКОЇ МОВИ розпочинається 1-го вересня н. р. Спеціяльні лекції для дітей від год. 3—5. Вписи приймається щоденно від год. 10—1 і 4—6 пл. Бернардинська 17. 244 4—6

ГОДИННИК Ваш буде найліпше направлений в найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів, Марійська пл. 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 б) 13—?

ВДОВА по священику, пошукує місця до заряду домом у священика. Зголошення слати: Уряд парохів Полюхів вел. п. Глиняни. 258 2—3

ПОШУКУЄТЬСЯ жінки, яка занялася би кухнею і веденням домашної господарки. Зголошення враз з поданням услівя слати на адресу: Гр.-кат. уряд парохіяльний — Грушка п. Товмач. 257 2—3

ПАННОЧКИ знайдуть приміщення в близкім сусідстві гімназії ССВВ. і шкіл УПТ., вул. Длуґоша ч. 25 партер. 267 2—3

УЧЕНИКІВ(ці) прийму на станцію. Зиґмунтівська 15. II. Назар. 288 1—3

ПОТРІБНИЙ негайно капельник-учитель до орхестри (дуті інструменти) і рівночасно дірігент хору. Зголошення з поданням умов слати до Кооперативи „Молоко" в Загірю, п. Конюшки сімянівські, коло Рудок. 287 1—1

ДВОХ учеників середних шкіл прийме на помешкання з удержанням. Б. Головацького ч. 10. Лисик. 286 1—1

ПРИЙМУ на мешкання ученика. Совісна поміч в науці. Близького головної гімназії. Ілечко, Львів, вул. Анчевських 10. 284 1—2

2 УЧЕНИЦІ (учеників) прийму на станцію. Мироновичі, вул. Красіцких 15 партер. 280 1—1

ПРИЙМУ чотирох учеників з нищих або вищих кляс на ціле удержання, опіка запевнена. Зголошення: Мохнацького 16. 281 1—1

МАҐАЗИНЕРА-фахівця з кавцією або добрими векслями, негайно пошукує ПСК. в Косові. 276 1—1

ПРИЙМУ ліпших учеників на мешкання. Гвоздокова, Личаків 15. II. 274 1—2

УРЯДНИЧА Родина прийме на станцію з цілим удержанням дві учениці або двох учеників з вищих кляс гімназ. Фортепян вдома. Опіка старанна. Комната сонячна. Улиця Гіпсова 48 бічна Листопада кінцева стація трамваєва ч. 4 або 11. Зухаєвичева. 277 1—2

ПРИЙМУ учениці на станцію. Батьківська опіка. Костецька, Львів, Куркова 14 І. пов. 283 1—2

ОКРЕМА сонячна комната з харчем до винайму для двох учнів з нищих кляс при бездітній родині. Зголошуватись Львів, Турецька 2. II. п. на ліво. 278 1—1

КОНЦІПІЄНТА, здатного й рутинованого (по змозі) прийметься негайно до адвокатської канцелярії на повіті. Зголошення з поданням умов, надсилати до Адміністрації „Діла" для А. М. 279 1—2

●●●●●●●●

КАВАЛЄР, купець, літ 34 власник добре просперуючої торговлі на промисловім терені в повітовім місті і недвижимість вартости 1.500 дол. одружиться з гарною панною безглядно чесною і добре вихованою до 24 літ, що хотіла би працювати в торговлі для спільного добра. Посередництво не виключене. Зголошення приймає адміністрація „Діла" під „Комерсант". За дискрецію ручиться словом чести. 262 2—2

●●●●●●●●

Оголошення.

За оголошення Редакція не відповідає.

Д-р Тит Евг. Бурачинський
повернув
і ординує як давніше
при вул. Льва Сапіги 25.
275 1—2

Спеціяліст недуг легінів, серця і жолудка
д-р Фелікс Ган
ЛЬВІВ, ГОРОДЕЦЬКА 46.
Пересвітлення Рентґеном
164 16—25

Д-р М. ФАЄРІНҐ у внутрішних недугах орд. від 8-10 і від 3-5
Пересвітлення Рентґеном
Лічення Діятермія — ЛЬВІВ
пл. Смольки ч. 5. (Кіно Марусенька)
Тел. 41—59 2060 17-?

Львівського і праського університету
Д-р мед. Володимир БАБІЙ
лікар дентист і стоматольоґ,
ординує від год. 8—13 і від 15—18
У ЛЬВОВІ
при вул. Льва Сапіги ч. 65.
282 1—1

ДЕНТИСТ
Б. ЛЬОКЕР в Станиславові
вул. Собіського 14.
Спеціяльність: білі корони, штучні зуби без піднебіння, містки без корон і білення зубів. — Приступні ціни — догідні услівя.
15 41—47

**ТВОРИ
БРОШУРИ
ЧАСОПИСІ**
ТАКОЖ ВСІЛЯКІ ДРУКИ
приймає по дешевих цінах
**ДРУКАРНЯ
ВИДАВНИЧОЇ СПІЛКИ
„ДІЛО"**
ЛЬВІВ, РИНОК 10/1.

„МОНЮШКО"
вул. Зіморовича 10. — Телефон 35—34
поручає
фортепяни і піяніна
нові і уживані в ріжних цінах і на догідних умовах.
208 4—6

УПРАВА МІСТА ЧОРТКОВА
розписує отсим
КОНКУРС

на посаду міського інжінера (будівельного) з поборами VIII. ґрупи щабель А, після норм платень державних урядників з 15 проц. комунальним додатком.

Вимоги: непереступлений 40. рік життя, укінчені політехнічні студії.

Посада буде надана покищо на один рік провізорично, а по році бездоганної служби може наступити стабілізація.

Подання з відписами свідоцтв належить внести до дня 14. вересня 1927 до міського Уряду в Чорткові.

Першенство будуть мати ті петенти, які будуть обзнайомлені з справами водотяговими і електричними.

203 2—3 УРЯДОВИЙ КОМІСАР.

ХЛІБОРОБИ
уживайте
ШТУЧНИХ НАВОЗІВ
томасини,
суперфосфату,
азотняку,
потасових солей
крайових і штрассфуртських,
сірчану амону, кістяної мучки, салітри,
успулюну, зелію,
ИОСИФ КАРРАХ, Львів, вул. Косцюшка ч. 18.
Цінники і поучення висилаю даром.
229 4—6

За редакцію відповідає д-р Іван Ні[illegible]ук Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.